

НАУУДКП від 15.07.1999 р. № 131. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0633-99>

2. Про затвердження Переліку послуг, які можуть надавати аудитори (аудиторські фірми): Рішення Аудиторської палати від 27.09.2007 р. № 182/5. URL: https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/vr82_230-07

3. Верба В.А., Решетняк Т.І. Організація консалтингової діяльності: Навч. посібник. Київ: КНЕУ. 2000. 228 с.

4. Щербина В. Актуальні проблеми господарського права. Ліра-К. 2018. 672 с.

5. Віннікова І.І. Особливості розвитку ринку консалтингових послуг в Україні. *Молодий вчений. Економічні науки*. 2017. №7 (34). 112 с.

6. Про аудит фінансової звітності та аудиторську діяльність: Закон України від 21.12.2017 р. № 2258-VIII. ВВР, 2018, № 9, 362 ст.

7. Про військово-консалтингову діяльність: проєкт Закону України від 18 вересня 2018 р. № 8093.

8. Любохинець Л. С., Дашевська А.А. Роль міжнародного консалтингу в розвитку національного ринку консалтингових послуг. *Економіка і суспільство*. 2017. № 13. 297 с.

Науковий керівник: канд.юрид.наук, доцент Будурова Г. М.

Булацевська Яна Вадимівна

студентка 4-го курсу факультету цивільної та господарської юстиції
Національного університету «Одеська юридична академія»

КОНЦЕСІЯ ЯК ФОРМА ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНОГО ПАРТНЕРСТВА

Світові тенденції до впровадження інновацій відображаються через задіювання державно-приватного партнерства (далі – ДПП): шляхом справедливого розподілу між державним і приватним партнерами ризиків, пов'язаних із виконанням договорів, укладених у межах такого партнерства. Актуальність даної теми обумовлена тим, що на сьогоднішній час відбувається активне запровадження Україною різних форм співробітництва з приватними суб'єктами господарювання щодо капіталоємних інфраструктурних проєктів, зокрема, державно-приватне партнерство і концесію, як його найбільш розповсюджену форму.

Відповідно до Закону України «Про державно-приватне партнерство», під ДПП розуміють договірне співробітництво між державою та приватним

партнером, внаслідок якого останній отримує у строкове користування активи держави, управляє ними, розбудовує інфраструктуру та/або надає суспільно важливі послуги [1]. Оскільки однією із форм здійснення ДПП є концесія, де урегулювання відносин відбувається шляхом укладання концесійного договору, то слід з'ясувати сутність концесії.

В Україні від 03.10.2019 року діє Закон України «Про концесію», що містить багато позитивних новел у порівнянні з попереднім нормативно-правовим актом. Потрібно зазначити, що прийняття даного закону є потужним поштовхом у розвитку ДПП [2].

О. Цогла вказує, що концесія – це специфічна конфігурація взаємовідносин на договірній основі, що склалися між державою і приватним партнером. Її економічною сутністю є залучення фінансових, технологічних та інтелектуальних ресурсів із метою забезпечення інноваційного розвитку об'єктів економіки, прерогатива власності яких при цьому залишається за державою [3, с. 35].

Загалом, концесійна форма ДПП дає змогу встановити баланс між інтересами держави і приватного партнера у процесі проектування, будівництва, реконструкції, фінансування, експлуатації, управління, володіння, передачі об'єктів державної власності, призначених для задоволення громадських потреб важливої соціально-економічної значущості. Не можна не виділити переваги такого співробітництва для держави, оскільки приватний партнер отримує у користування активи держави, побудова яких не є рентабельною, що зробило б увесь проект економічно не вигідним. Також, приватний партнер отримує певні державні гарантії, а також підтримку держави у питаннях розвитку інфраструктури об'єкта, його експлуатації тощо.

Прикладів розширення переліку об'єктів, що передаються в концесію, наразі достатньо. Серед найбільш відомих і обговорюваних можна визначити передачу майна державних підприємств «Стивідорна компанія Ольвія» та «Херсонський морський торговельний порт», а також майна державного підприємства «Адміністрація морських портів України» в порядку концесії у вересні 2019 року, ініційовані Міністерством інфраструктури, оскільки до цього в Україні майно ЄМК державних портів у приватні руки за договорами концесії не передавалось. Ще одним прикладом концесії є договір концесії між Сокальською районною радою і ТОВ «Скорпіон»: у березні 2012 р. ЄМК кінотеатру та гаражів був переданий у концесію для проведення реконструкції, внесення покращень та задоволення громадських потреб – здійснення кіноконцертної діяльності.

Але, на жаль, на сьогодні концесію об'єктів права державної та комунальної власності слід розглядати більше як виняток із правил, ніж як усталену практику ведення господарства в публічному секторі економіки. Існуючі приклади функціонування концесій в окремих містах України є незначними. Недостатній рівень розвитку концесії в Україні можна пояснити впливом низки факторів, серед яких важливе місце займають нерозвиненість і казуїстичність вітчизняного концесійного законодавства, а також недооцінювання важливості цього правового інституту як засобу досягнення стратегічних цілей держави. Адже концесію слід розглядати як інструмент господарського планування і реалізації державної економічної політики [4]. Вирішення даної проблеми і підвищення рівня розвитку концесії вбачається в тому, щоб процедура конкурсного діалогу та прямих переговорів, окрім декількох статей Закону України «Про концесію», була детально регламентована підзаконним нормативно-правовим актом. Задля цього пропонується наказом Міністерства економіки України затвердити Інструкцію, яка і буде регламентувати укладання концесійних договорів (процедуру конкурсного діалогу та прямих переговорів).

Неможливо також оминути і сьогоденні реалії – війну РФ проти України. З огляду на ці події запроваджений механізм ДПП потребує удосконалення, адже не передбачає особливостей здійснення в умовах воєнного стану. Враховуючи, що потреба у додатковому фінансуванні об'єктів державної власності нарізла вже зараз, на початку липня група народних депутатів зареєструвала законопроект № 7508, направлений на вдосконалення механізму залучення приватних інвестицій з використанням механізму ДПП для пришвидшення відновлення зруйнованих війною об'єктів і будівництва нових, пов'язаних з післявоєнною перебудовою економіки України.

Підсумовуючи можна визначити, що позитивний потенціал договору концесії як перспективної форми державно-приватного партнерства дозволяє залучити додаткові ресурси для розвитку і модернізації інфраструктури, надає можливість знизити навантаження на місцевий бюджет, розподілити ризики та забезпечити ефективне управління об'єктами державної та комунальної власності.

Список використаних джерел

1. Про державно-приватне партнерство: Закон України від 01.07.2010 р. № 2404-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2404-17>.
2. Про концесію: Закон України від 03.10.2019 р. № 155-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/155-IX>.

3. Цогла О. О. Теоретичні засади трактування поняття «концесія». *Економічна теорія та історія економічної думки*. 2013. № 7 (145). С. 34-38.

4. Яловий Г. К. Впровадження концесійного механізму для стимулювання інноваційно-інвестиційної діяльності підприємств. *Економічний вісник НТУУ «КПІ» : збірник наукових праць*. 2012. № 9. С. 432-438.

Науковий керівник: канд.юрид.наук, доцент Будурова Г.М.

Гайда Анна Дмитрівна

студентка 4-го курсу факультету цивільної та господарської юстиції
Національного університету «Одеська юридична академія»

ПОШИРЕННЯ ІНФОРМАЦІЇ, ЩО ВВОДИТЬ В ОМАНУ, ЯК ПРОЯВ НЕДОБРОСОВІСНОЇ КОНКУРЕНЦІЇ

У ринковій економіці конкуренція – це суперництво, яке представляє собою змагання між виробниками товарів та послуг за найбільш економічно вигідні умови виробництва та реалізації свого продукту. Конкуренція сприяє розвитку науково-технічного прогресу, підбурюючи виробників та підприємців покращувати свій продукт. Саме завдяки конкуренції в рамках постійного удосконалення виробів більшість світових компаній, модернізуючи існуючі товари/роботи/послуги, виводить їх на новий рівень.

З розвитком економічної системи змінювалася і конкуренція. В різні часи суб'єкти ринкової економіки конкурували між собою по-різному, використовуючи чесні загальноприйняті позитивні методи конкуренції, такі як: краща якість продукції, розширення асортименту, новий дизайн та інші. Нерідко у справу йшли і недобросовісні дії та методи, що суперечать торговим та іншим чесним звичаям у господарській діяльності. Серед таких дій варто зацентувати увагу на такому правопорушенні, як поширення інформації, що вводить в оману.

Згідно з офіційними даними, які щороку оприлюднює Антимонопольний комітет України, у 2021 році було зафіксовано численні випадки недобросовісних дій, спрямованих на отримання нечесної конкурентної переваги. Левову частку таких порушень складає поширення інформації, що вводить в оману. Із загальної кількості недобросовісних конкурентних дій було зафіксовано 79% випадків поширення інформації, яка вводить в оману [1].